

Dan Diaconu: Aceasta e lumea în care trăim și, cunoscând-o, te va cuprinde disperarea!

🕒 Acum 35 minute 👁 21 Vizualizari 📖 8 Timp de citire

O poveste frumoasă ne spune că Vestul este liderul lumii deoarece se bazează pe un sistem de putere(democrația) care se auto-regenerează prin intermediul proceselor sale care garantează schimbarea perpetuă a vârfului puterii. Astfel Occidentul reușește obținerea unei stabilități de invidiat. Pentru a-și întări valoarea viziunii proprii, Vestul apelează la un soi de critică a istoriei, argumentând că tiraniile sfârșesc pradă propriului sistem birocratic anchilozat, incapabil să reacționeze și care ajunge în final la auto-demolare. De aceea, în timp ce arată cu degetul spre dictaturi, prezicându-le sfârșitul, Vestul se mândrește cu propriile-i idealuri democratice „care-l fac infailibil”. Culmea, într-o oarecare măsură, Occidentul are dreptate. Care-i acea măsură, vă va surprinde.

Ceea ce ar putea să constate un individ decent, picat brusc în paradisul vestic, este faptul că societatea occidentală nu e capabilă să îndeplinească propriile-i standarde. Așa-zisele „*legi de căpătâi ale democrației*”, altă dată nemișcabile, au fost transformate în simple slogane propagandistice. Totul s-a făcut printr-un artificiu banal: fiecărei reguli i-a fost adăugat un „dar”, ajungându-se astfel la o guvernare a bunului plac, exact ca-n dictaturile cele mai sinistre, criticate cu cerbie de ideologii vestici. Motivul e dat de faptul că societățile occidentale au încetat de mult să mai fie democrații, fiind conduse prin intermediul unui mecanism infernal, în care o elită nevăzută dictează ceea ce trebuie făcut. Acestei elite, constrângerile democratice i-ar anula toate beneficiile, motiv pentru care a fost necesară „flexibilierea sistemului” prin introducerea acelor *daruri* hotărâtoare

Câteva exemple:

„Într-o democrație majoritatea decide, dar nu poate trece peste ceea ce-și dorește minoritatea”.

Când la putere, printr-un accident, nu se află cine trebuie, se aplică partea de după dar, statutându-se că acea forță „trebuie să respecte dorința minorității”. Când însă la butoane este cine trebuie, atunci se aplică prima parte deoarece se prezumă că aceea este „dorința majorității”, deci trebuie pusă în aplicare.

„Fiecare e stăpân pe propriul corp, dar când e vorba de anumite elemente care țin de „un bine colectiv” această libertate trebuie restrânsă”

Când elita din spate are interesul desfășurării unor experimente medicale la scară(vezi vaccinarea în timpul COVID) libera decizie asupra propriului corp pică. Când însă aceeași elită vrea să demoleze principiile morale ale societății, se aplică regula de dinaintea dar-ului, statutând, de exemplu, că prostituata e stăpână pe corpul ei. Extinzând regula de dinaintea dar-ului, ajungem la toate aberațiile susținute de ideologia de gen care a făcut ca la Olimpiadă o serie de femei să fie puse să se bată cu bărbați doar pentru că aceștia se considerau femei.

„În democrație e garantată libertatea de exprimare, dar nu ai voie să exprimi anumite idei care încalcă un set de standarde”

Când cineva exprimă o opinie care nu e pe placul marelui public, se prezumă libertatea cuvântului, deci imposibilitatea cenzurării respectivului. Când însă altcineva vrea să exprime idei care au reverberații puternice în rândul publicului, dar se opun intereselor elitei din umbră, atunci intervin „instituțiile de respectare a standardelor” care impun că acele idei încalcă standardele, deci nu ai dreptul să fie

Nu cred că există cineva care să nu se fi lovit de dublul standard impus ca normă de bază a societății vestice. Marea întrebare care se pune însă este dacă societatea occidentală a fost vreodată democratică. Aici este o discuție lungă, care ar necesita o analiză mult mai extinsă. Pentru a nu lungi inutil articolul, vă voi aduce în atenție doar câteva elemente la care să vă gândiți.

În primul rând știm că marile evenimente democratice au fost, în realitate, niște minciuni. Revoluția Franceză a început prin răspândirea unei minciuni – care se menține și azi – anume că Maria Antoaneta ar fi spus că „*cei care se plâng de lipsa pâinii ar trebui să mănânce cozonac*”. De asemenea, ziua națională a Franței celebrează „căderea Bastiliei” și eliberarea prizonierilor politici închiși acolo. Doar că în Bastilia Revoluției se aflau încarcerați doar șapte oameni: patru falsificatori de bani al căror proces era în curs de desfășurare, doi nebuni – Auguste Tavernier și Francis Xavier Whyt – și un criminal dovedit, contele Hubert de Solages, închis acolo la cererea familiei sale! Aceștia erau „*deținuții politici*”, pe care s-a clădit mitul Bastiliei ca închisoare a opozițivilor Regelui!

Un alt element care merită menționat este „Statuia Libertății”. Cei care sunt prostiți cu ceea ce reprezintă de fapt această zeitate ridicată la statut de simbol, ar trebui să citească ceea ce e scris pe tăblița de la baza statuii și să înțeleagă adevărata semnificație a statuii, care n-are de-a face cu vreo libertate. Desigur, sunt puțini cei care ajung acolo și și mai puțini cei care înțeleg.

Un document hotărâtor care arată cum e condusă în realitate societatea occidentală este cartea lui Edward Bernays, Propaganda. Iar pentru explicațiile detaliate studiați Propagandele lui Jacques Ellul!

Revenind la prezent, putem constata limpede că societățile occidentale nu doar că nu respectă standardele, dar se află într-o asemenea cădere încât nici nu mai fac un secret din asta. În urmă cu câteva zile, înainte ca Elon Musk să-l interviezeze pe Trump, comisarul european Thierry Breton i-a transmis miliardarului un avertisment în care-i indică „*să aibă grijă ce vorbește în interviu și să evite riscul de amplificare a conținutului dăunător pentru UE*”. Vă puteți imagina așa ceva? A rosti public aceste lucruri echivalează cu recunoașterea fără probleme a unei stări de fapt, la normalizarea interzicerii dreptului la opinie atunci când aceasta nu coincide cu direcția trasată de elitele din umbră.

Însă cel mai relevant aspect al stării reale de fapt a așa-zisei democrații occidentale este gradul de acceptare a conducerilor statelor. Ce democrație e în Canada, acolo unde Trudeau e „supraviețuitorul aflat la putere” în ciuda faptului că are mai puțin de 30% din sufragii? Ce democrație e în SUA unde peste 70% dintre americani spun că președintele lor e un ramolit, bolnav de demență senilă, aflat în imposibilitatea de a-și exercita mandatul? A nu se înțelege că cei 30% care spun că nu e așa sunt convinși că Biden n-ar fi dement; aceștia știu că Biden e senil, dar consideră că „*e mai bine ca Biden să fie președinte ca să nu ajungă Trump la vârf*”. Asta se întâmplă după ce propaganda a contrazis vehement realitatea văzută de toată lumea. În Franța, partidul de guvernământ aparținând lui Macron a fost votat de doar 25% din electorat, coaliția aflată la putere în Germania are doar 30% din sufragii, iar premierul japonez Kishida are o rată de acceptare de doar 13%! În ceea ce-l privește pe japonez, e de-a dreptul hilară situația sa întrucât el este respins de 9 din 10 membri ai propriului partid!!! Culmea, aceste personaje sinistre, conducând prin intermediul unor artificii electorale de

democrației, acuzând „*regimurile dictatoriale*” din Rusia, China sau Iran care, totuși, se bazează pe majorități absolute și palpabile.

De fiecare dată când fac astfel de afirmații, apar tembelii care-mi trântesc sloganul: „*dacă nu-ți convine de ce nu te duci în Rusia?*”. Oare cât de prost trebuie să fii pentru a emite o asemenea aberație? Te duci în Rusia dacă ești rus, în China dacă ești chinez s.a.m.d. Opinia aceasta este generată de aceeași ideologie bolnavă a elitelor, conform căreia dacă nu-ți place „*minunata lume nouă*” creionată de ele, trebuie să ieși din lumea asta. Iaca mostră de democrație!

Ceea ce vreau să transmit tuturor, este un mesaj optimist și, în același timp, pesimist. E optimist faptul că ieșirea atât de transparentă la lumină a elitelor – care-au preferat să stea întreaga lor istorie în umbră pentru a-și conserva puterea – este un semn de slăbiciune, care probabil le va face să dispară. E cât se poate de clar că regimul lor a devenit unul anchilozat, aberant, asemeni celor ale dictaturilor aflate înaintea iremediabilei prăbușiri a puterii. Este însă la fel de adevărat că puterea concentrată a elitelor este atât de mare, încât doar propria prostie le poate înfrânge. Nu vă iluzionați că o luptă pornită de jos ar putea spulbera actualul „regim nevăzut”! Puterea nevăzută este capabilă să transforme orice ură generalizată într-un fenomen de nișă și orice fenomen de nișă într-o explozie publică prin intermediul căreia să canalizeze societatea fix spre ținta dorită. Puterea nevăzută are capacitatea de a se hrăni și a se întări din nemulțumirea și frustrarea oamenilor, iar când se simte înfometată, chiar provoacă asemenea reacții radicale. Jocul împotriva elitei este unul imposibil dacă nu cunoști natura și, mai ales, sursa puterii acestui sistem infernal. Marea majoritate, îndobitocită, incapabilă să-și înțeleagă nu aspirațiile înalte precum menirea, ci chestiuni banale precum interesul imediat, nu va fi capabilă niciodată să lupte cu puterea infernală a elitelor. De aceea, sistemul nu poate pica decât din interior, iar asta e chestiunea care-mi provoacă pesimismul.

Pentru a înțelege lumea trebuie să înțelegi nu contrariile pe care le vezi, ci mâna din spate care generează contrariile. Nu a te pune de partea unei forțe vizibile e soluția, ci puterea de a vedea regizorul din spatele luptei și de a-l ataca pe acela frontal. Câți dintre cei care se uită, îndobitociți în fascinația lor, la un spectacol de wrestling, au în cap să meargă în spate și să-l palmuiască pe proprietarul sălii? Cumva niciunul? Spectacolul de wrestling este cea mai fidelă reprezentare a societății în care trăim. Gândiți-vă bine la asta!

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor

